

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 571/2024-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], a MAX – leas, s.r.o., Lermontovova 3, Bratislava, zastúpených Mgr. Vierou Vadovickou, Kuklovská 34, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/5/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. októbra 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a vo vzťahu k sťažovateľovi 2 (spoločnosti MAX – leas, s.r.o., pozn.) aj porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/5/2022. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Zároveň žiadajú, aby ústavný súd „*prikázal okresnému súdu konať so spoločnosťou MAX- leas, s.r.o., ako so zákonnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ] bez zbytočných prietáhov.*“. Zároveň žiadajú o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh v podstatnom vyplýva, že žalobou doručенou okresnému súdu 25. februára 2022 sa žalobca proti sťažovateľke 1 ako žalovanej domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiach špecifikovaným v žalobe z dôvodu odstúpenia od kúpnej zmluvy. Okresný súd uznesením č. k. 11C/5/2022-171 z 28. novembra 2022 nepripustil vstup sťažovateľa 2 ako

intervenienta na strane žalovanej do napadnutého konania. V napadnutom konaní nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Podstata sťažostnej argumentácie o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tvrdení o zbytočných prietáhov vzniknutých postupom okresného súdu. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti zrekapitulovali priebeh napadnutého konania, ako aj priebeh a výsledok ďalších konaní vedených na okresnom súde, predchádzajúcich napadnutému konaniu, ktoré sťažovatelia považujú za súvisiace.

4. Sťažovatelia nepovažujú napadnuté konanie za právne ani fakticky zložité. Podľa ich názoru v právnej veci založenej na tom istom skutkovom základe už rozhodoval sudca okresného súdu a konanie netrvalo ani 11 mesiacov. Posledným úkonom v napadnutom konaní bolo nariadenie pojednávania na 25. máj 2023, ktoré sa však nekonalo. Od tohto momentu nebol v napadnutom konaní vykonaný jediný úkon. Sťažovatelia svojím správaním neprispeli k zbytočným prietáhom v napadnutom konaní. Zbytočné prietahy boli spôsobené výlučne postupom okresného súdu, ktorý je absolútne nečinný ku dňu podania ústavnej sťažnosti minimálne 1 rok a 4 mesiace.

5. Sťažovatelia sú ďalej toho názoru, že v dôsledku nepripustenia sťažovateľa 2 ako intervenienta na strane žalovanej došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takmer vo všetkých jeho zložkách.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdenom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prietáhmi okresného súdu v napadnutom konaní. Nepripustením sťažovateľa 2 ako intervenienta na strane žalovanej došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v súvislosti s tvrdením o existencii zbytočných prietáhov zo strany okresného súdu a s ich právnou neistotou poukázali aj na priebeh a výsledky iných civilných konaní vedených na okresnom súde. V petite ústavnej sťažnosti však označili len napadnuté konanie okresného súdu. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavný súd

viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Tvrdenia o porušení základných práv, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo sťažnostného petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07). Vzhľadom na uvedené bol ústavný súd oprávnený posudzovať existenciu zbytočných prietáhov výlučne v napadnutom konaní okresného súdu, ktoré sťažovatelia označili v petite svojej ústavnej sťažnosti.

8. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tejto judikatúry okrem iného vyplýva, že dĺžka súdneho konania v civilných veciach na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

9. Ústavný súd tiež opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. V prejednávanom prípade napadnuté konanie trvá od februára 2022 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (24. októbra 2024) jeho dĺžka (2 roky a 8 mesiacov) nepresahuje štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Nejde pritom o konanie, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry vyžaduje prednostné vybavenie. Dĺžka napadnutého konania sa tak *prima facie* zatiaľ nejaví ako ústavne neakceptovateľná, preto ústavný súd ani nepristúpil k detailnému rozboru postupu okresného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť vo vzťahu k sťažovateľke 1 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Vo vzťahu k sťažovateľovi 2 ústavný súd poukazuje na § 122 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť môže podať len osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody v nadväznosti na čl. 127 ústavy. Podmienka byť účastníkom konania v konaní pred orgánom verejnej moci síce explicitne nevyplýva z čl. 127 ústavy ani z § 122 zákona o ústavnom súde, možno ju však vyvodiť z definície sťažovateľa a z judikatúry ústavného súdu. Vecná legitimitácia na podanie ústavnej sťažnosti pre zásah do základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nesvedčí fyzickej osobe a právnickej osobe, ak neboli účastníkmi napadnutého konania. Keďže sťažovateľ 2 nie je stranou v napadnutom konaní, ústavný súd preto vo vzťahu k nemu odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú neoprávnenou osobou.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

12. Obaja sťažovatelia zastávajú názor, že nepripustením sťažovateľa 2 do konania ako intervenienta na strane žalovanej, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Ústavný súd poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

14. Uznesenie okresného súdu z 28. novembra 2022, ktorým okresný súd nepripustil vstup sťažovateľa 2 do konania, nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2022. Ústavná sťažnosť bola v častiach týkajúcich sa namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podaná po uplynutí zákonom stanovenej 2-mesačnej lehoty. Ústavný súd preto nebol oprávnený zaujať vecné stanovisko k argumentácii uvedenej v ústavnej sťažnosti a odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu